WEEKBLAD

Pep

Nr. 47 23 NOV. 1968

35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.
België 7 fr.

ASTERIX en het I-ste LEGIOEN

pagina 4

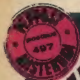

Pepforum SPORTVERRUWING

Je kunt geen maandagochtendkrant meer open slaan of je leest het weer: „Sportontmoeting ontaardt in vechtpartij", „Keeper door tegenpartij blauw oog geslagen", „Supporters molesteren scheidsrechter", „Veel natrappen in......" Sportverruwing noemen we dat. We nemen niet voetstoots aan dat je er tegen bent. Misschien ben jij ook wel een van die mensen die het heerlijk vindt als er een „keiharde" wedstrijd wordt gespeeld. Misschien hoeft het voor jou niet. Misschien vind jij, dat een ontmoeting tussen twee ploegen, of het nu voetballers of hockeyërs of zwemmers zijn, niet mag ontaarden in een bloedbad. Misschien is het wel zo dat het publiek bloed wil zien. Hoe je erover denkt, schrijf het in ieder geval aan PEP.
Alle brieven die binnen een week na verschijning van dit nummer binnenkomen, zullen in behandeling worden genomen. Als je iets interessants te vertellen hebt, wordt jouw brief zelfs in PEP geplaatst.

Ik vond de reportage over de F-5 zeer goed. Maar waarom staan er alleen maar altijd dingen over de luchtmacht in PEP? We hebben toch een beroemde Marine Luchtvaartdienst in Nederland? Ik woon vlak bij het Marine Vliegkamp Valkenburg. Daar ga ik geregeld heen. Dus is het logisch dat ik wat van de Marine Luchtvaartdienst in PEP wil zien.

P. v. d. Mey, Katwijk

SCHANDE

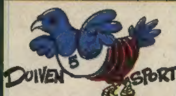
Zolang als PEP bestaat heeft er nog nooit een foto in gestaan van Manfred Mann of De Hollies. Dit is een schande!

Peter Winterswijk, Rotterdam

Dat stukje van die Matra in PEP 36 was geweldig. Het is alleen jammer dat de foto zo onduidelijk was. U moet zulke wagens eens wat meer in PEP plaatsen.

Edgar de Grijs, Hilversum

PEP is een steengoed blad, vooral de avonturen van Michel Vaillant. Zoudt u iets over duivensport in uw blad willen zetten?

R. Schenk, Santpoort

DOM

Uw sportmedewerker zou wat beter geïnformeerd moeten zijn. Op pagina 10 van PEP 36 ziet u op de bovenste foto niet Rudi Dom, maar André Boddendijk. De grote man middenonder is niet Simon Arrindell, maar Hamilton Richardson van Sparta. Iedere tienjarige honkbalenthousiast zou u dat kunnen vertellen.

Ron Schornagel, Haarlem

JET

In PEPpers van 36 schrijft u een artikeltje over de Arava en beweert daarin dat dit een Jet Commander is. De Arava is echter van huis uit een Israëlisch ontwerp en heeft niets met de Jet Commander uit te staan.

Kees van Scherpenzeel, Amstelveen

Waarom heten in Agent 327 toch allerlei mensen Van Habraken? Vorig jaar waren dat een huisvrouw (PEP 21), een tandarts (PEP 32), een kassier (PEP 39) en een bokser (PEP 46). Dit jaar zijn het al een aannemer (PEP 12), een wandelaarster (PEP 27) en een kapitein (PEP 28). 't Wordt eentonig.

Kees Postma, Arnhem

Wel een beetje laat, maar nog een heel goeie!

Marga Keuchenius, Den Helder

Ik ben een Harley-fan en dank u daarom hartelijk voor de reportage over de Harley-Davidsons in PEP 35.

André Vernes, Den Haag

DEZE WEEK

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of f 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. **Girobetaling:** indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam. **Verdeler voor België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, telefoon 38.23.80. Prijs per nummer 7,— F. Franco per post. Per kwartaal 91,— F, per half jaar 182,— F, per jaar 364,— F, te voldoen op P.R. 834.05 van N. V. TUM - Antwerpen.

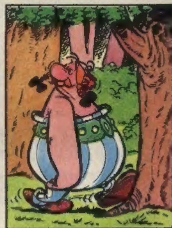
Nog maar amper bekomen van hun belevenissen in Griekenland, wacht onze helden Asterix en Obelix een nieuw avontuur, dat hen ver over de grenzen van hun vaderland Gallia zal voeren.

Asterix en het

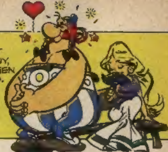

1ste LEGIOEN

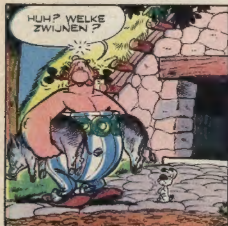
TEKST GOSCINNY, TEKENINGEN UDERZO.

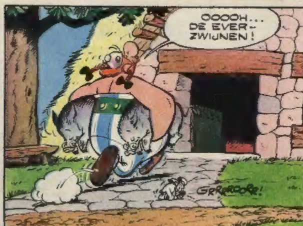

Asterix en het

HIJ LOOPT TEGEN EEN BOOM, LAAT 'N EVERZWIJN EN TWEE ROMEINEN DOOR Z'N VINGERS GLIPPEN, HIJ EET NIET MEER...

DAHAG, PANORAMIX, ONZE DRUÏDE...
DAG...

KIJK! DAAR HEB JE HEM NET!

!?

OBELIX... WAAR GA JE NAAR TOE?
KLIK!
HUH? IK...?EEN MENHIR BEZORGEN!

EEN MENHIR? MAAR JE LOOPT MET LEGE HANDEN!
GUNST... NOU JE 'T ZEGT! MAAR IK WEET ZEKER DAT IK ER EEN BIJ ME HAD TOEN IK WEG-GING!
34

WALHALLA... KOM 'NS

WAT IS ER, DRUÏDE?
WALHALLA... KEN JE ASTERIX EN OBELIX?

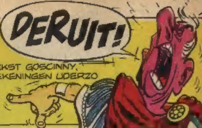

WALHALLA?!! BEN JIJ HET DOCHTERTJE VAN PLANTAQUATIX...'T MEISJE DAT IN DE STAD* HEEFT GESTUDEERD?
DAAR BEN IK TWEE JAAR GEWEEST JA... TOEN IK WEG-GING, WAS IK NOG 'N BAKVIS... MET TWEE VLECHTJES, WEET JE WEL?
* RENNES

KEN JE OBELIX NOG?
JA NATUURLIJK... JIJ BENT TOCH ALS KIND IN DE KETEL TOVERDRANK GEVALLEN? HOE GAAT HET MET JE?
WJRSTJSFT!

EN DIT IS IDEFIX!
WAT EEN DOTJE!
GRRROM!

35
TOT KIJK, HÈ?

1ste LEGIOEN

TEKST GOSCINNY,
TEKENINGEN UDERZO

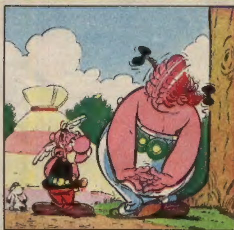

WORDT VERVOLGD

MICK TANGY

Opsporingsvliegtuigen zijn op zoek naar de verdwenen Amerikaanse tanker en de Mirage van Ernest Laverdure. De kisten zijn binnen 24 uur verdwenen.

DE

HOEWEL HET NOODWEER IS, HEERST ER DIE DAG EEN KOORTSACHTIGE ACTIVITEIT OP EN ROND DE AMERIKAANSE LUCHTMACHTBASIS THULE IN HET POOLGEBIED. ALLE BESCHIKBARE TOESTELLEN STIJGEN OM BEURTEN OP EN LOSSEN ELKAAR AF OM SYSTEMATISCH DE KUST EN HET ZUIDEN VAN GROENLAND AF TE ZOEKEN... OPDRACHT: EEN SPOOR TERUGVINDEN VAN DE MIRAGE 111 E VAN LUITENANT LAVERDURE EN VAN DE KC-135, HET AMERIKAANSE TANKVLIEGTUIG. BEIDE TOESTELLEN ZIJN NOG GEEN 48 UUR NA ELKAAR, SPOORLOOS EN OP GEHEIMZINNIGE WIJZE, VERDWENEN... MICK TANGY, MIGNOT EN LEROUX ZIJN OOK VAN DE PARTIJ.....

NOG ALTIJD NIETS! HELEMAAL NIETS! VOOR DE ZOVEELSTE KEER!

MOED HOUDEN, MICK!... WE MOETEN EEN ENORM GEBIED AFZOEKEN EN HET IS ZULK SLECHT WEER DAT WE NIET VEEL HEBBEN AAN ONZE RADAR!....

IK WEET ZEKER DAT ERNEST NOG ALTIJD IN LEVEN IS. ONKRUID VERGAAT NIET..... MAAR WE ZOEKEN NATUURLIJK OP DE VERKEERDE PLAATS!!!

MIGNOT WEET NIET HOE DICHT HIJ BIJ DE WAARHEID IS, WANT OP HETZELFDE MOMENT, VEEL VERDER NAAR HET ZUIDEN.....

DIT IS DE DERDE POST DIE WE BEZOEKEN, TORNSEN! ZELFS ALS DE AMERIKANEN ONS OP DE RADAR GEVOLGD HEBBEN, ZAL HUN ARGWAAN NU WEL VERDWENEN ZIJN...

O.K. LAPLANCHE!... IK ZET KOERS NAAR HET NOORDEN... HET WORDT TIJD DAT WE ONS "PAKJE" IN UPSA AFLEVEREN! HAAL HEM MAAR UIT DE ZAK VOOR HIJ GESTIKT IS!

NOU, ERNEST?... ZEG JE NIET EENS DANKJEWEL?!!

DANKJEWEL, SMEERLAP?, OMDAT JE M'N MIRAGE HEBT GESTOLEN?... IK... OH!... *HET SNEEUWT?!!...*

EN WAT DAN NOG?...

ALLES IS VERLOREN!... ALS HET IN CHRISTIANSHAVEN OOK SNEEUWT, WORDT MIJN HORLOGE BEDOLVEN EN DAN VINDEN ZE HET NOOIT!

MAAR OP HETZELFDE MOMENT IN CHRISTIANSHAVEN...

?

OH!

EEN DOOSJE OM DE TIJD TE TELLEN!....

TEKST: CHARLIER – TEKENINGEN: UDERZO

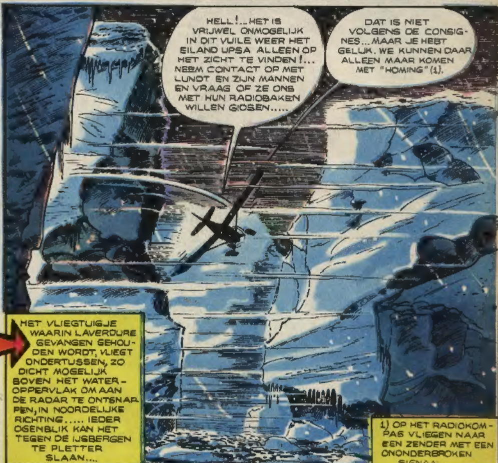
GEHEIME BASIS

WORDT VERVOLGD

MONKEES DE WOESTIJN I

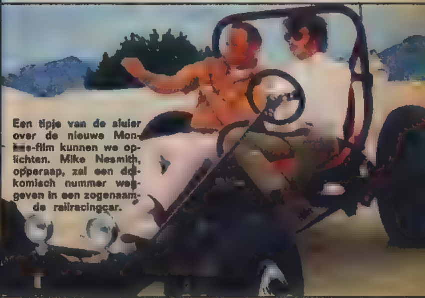
Van links naar rechts (als u het nog niet had gezien): Davy Jones, de bescheiden vriend van alle Amerikaanse teenagers; Peter Tork, die behoorlijk muzikaal schijnt te zijn; Mike Nesmith, zonder de hem zo eigen wollen pet; en Mick Dolenz, aan wie we kunnen zien dat hij ouder is geworden.

Veel is er niet bekend over de Monkees. Maar drie dingen zijn zeker. Ten eerste: ze spelen en zingen (tegenwoordig) zèlf. Ten tweede: het zijn na-apers, met handen en voeten, lichaam en stem gebonden aan hun keiharde (Amerikaanse) managers. Ten derde: het woord „origineel", zelfs in de Amerikaanse vertaling ervan, komt in hun woordenboekje niet voor.

„Voordat ik een monkey (aap) werd, was ik een uitgeteerd wrak, een hongerlijer." Dat beweert Mike Nesmith, de leider van de Monkees. Mike beweert wel meer. „Ik weet niet hoe ik al mijn geld weer moet uitgeven," bijvoorbeeld. „Let 'ns op," zegt hij fijntjes. „Voor de kerstdagen wilde mijn vrouw een bontjas hebben. Die heb ik zelf ontworpen. Zoiets kost mij geen moeite. Goed, het bleef eenvoudig van snit, maar toch kostte me dat ding eventjes veertigduizend gulden!" Toch is Mike eenvoudig gebleven. Hij bezit behalve een heel dure vrouw, vier grote auto's, waaronder de duurste minicar ter wereld en een schandelijk groot landhuis. Mike heeft... Maar let op! Zijn eigen kleren snuffelt hij uit dumppaleizen! Hartverwarmend, nietwaar? „Voor mij zou het weinig uitmaken," zegt Mike, „als de Monkees vandaag of morgen het bos weer worden ingestuurd." Maar zijn vrouw zal het wel niet met hem eens zijn. Ach, misschien mag ze haar bontjas meenemen in 't bos. Zo keihard zullen de Amerikaanse showbonzen ook wel niet zijn.

Maar voorlopig bewandelen de hartveroverende jongens nog de paden van het succes. Daarom zijn ze de woestijn ingestuurd om een film te maken. Hun eersteling, die bestemd is voor de theaters van Groenland tot Vuurland, van Amsterdam tot Tasjkent. Goed, die eerste avondvullende prent van die knotsgekke Monkees zal verbijsterend veel op de eerste knotsgekke film van de Beatles lijken, maar denk niet dat dat toevallig is. Want...

In 1966 kreeg een Amerikaans agentschap toestemming van de Beatles om in Amerika een beatgroep op te richten die de Beatlesstijl volledig zou mogen namonkeyën, pardon na-apen. De leden van die groep werden gekozen uit de honderden kandidaten die op een vreemde advertentie in een showblad waren afgekomen. Die advertentie vroeg om vier doldwaze jongens. De kundigheid tot het bespelen van een instrument was niet zo belangrijk (hebben we trouwens gemerkt), maar die vier lolbroekerige jongens moesten wel een beetje thuis zijn in beat- en volksmuziek. Rond de gelukkigen werd een televisieprogramma gebouwd dat onmiddellijk aansloeg. Binnen enkele maanden (maar vraag niet wat voor keiharde spoedopleiding die apen kregen) verdrongen de Monkees hun Angelsaksische voorbeelden van de Amerikaanse hitparade. Overigens... dit ging met volledige instemming van de Beatles. Die kregen een flink aandeel in de forse winsten. Winsten verkregen uit de televisieseries, uit de platen, uit de strip die in elkaar getimmerd werd, uit de rechten die betaald moesten worden om de Monkees als weggevertjes te mogen gebruiken bij pakken wasmiddelen en lucifers en ga zo maar door. Voorwaarden die de Beatles bij dit alles stelden, waren onder andere dat de Monkees NOOIT in Engeland en op het vasteland van Europa zouden optreden en dat de Monkees ALTIJD zouden blijven ontkennen dat ze ook maar een enkele zakelijke binding met de Beatles zouden hebben. Bovendien mochten ze alleen maar het beginstijltje van de Beatles gebruiken. De Monkees hebben zich aan deze bepalingen gehouden (met of zonder bontjas, Amerikaanse bossen kunnen onherbergzaam zijn) en de showbiss verzoekt ons u te vertellen dat de Monkees nog steeds dezelfde dwaze apen zijn die zij drie jaar geleden waren. Inderdaad. Veel verbetering in hun muzikale uitingen hebben we nog niet opgemerkt. Maar de film kan leuk worden.

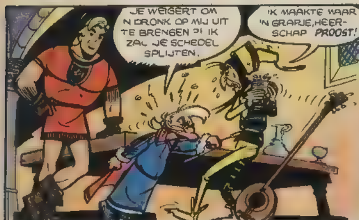
Een tipje van de sluier over de nieuwe Monkee-film kunnen we oplichten. Mike Nesmith, opperaap, zal een dolkomisch nummer weggeven in een zogenaamde railracingcar.

NGESTUURD

DE VRESELIJKE BRASBOL BLIJFT NIET BIJ DE PAKKEN NEERZITTEN. HET ZIET ER BESLIST NAAR UIT DAT HIJ IN ROBBER EN BARBARA ZIJN MEERDEREN MOET ERKENNEN. ER DAAGT ECHTER HULP VOOR HEM OP . . .

Robber

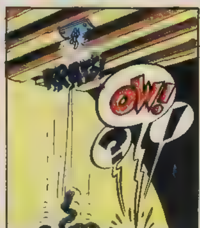

TEKST: J.M. CHARLIER EN TEKENINGEN VAN UDERZO

en de VERWENSTE BARON

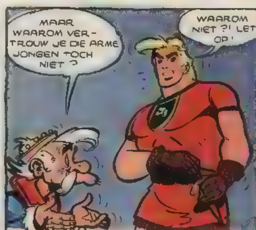

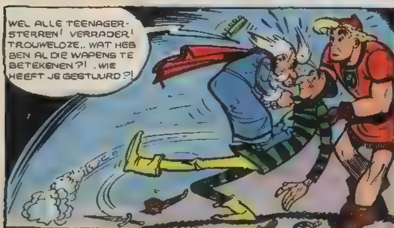

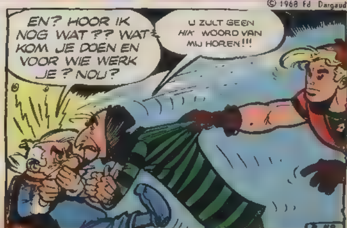

WORDT VERVOLGD

Flippie Flink

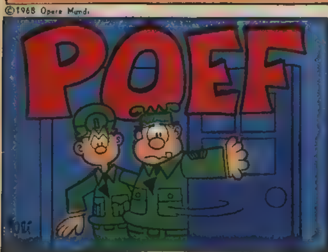

HET PAARD

4

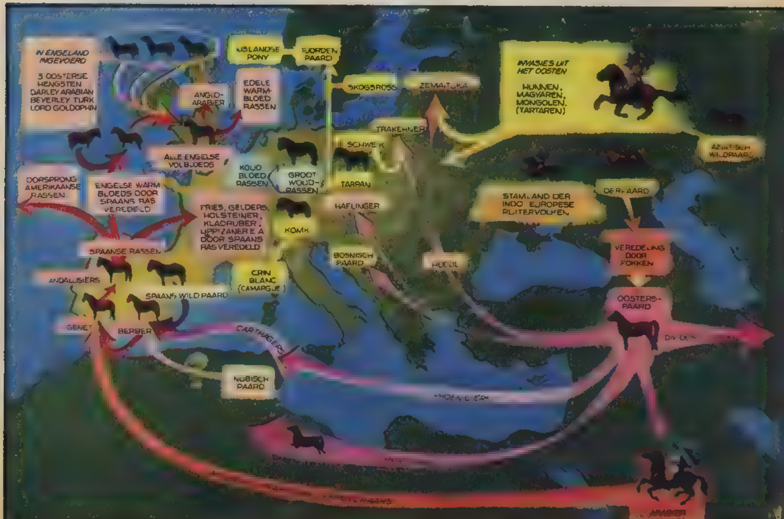
door hans g. kresse

Na de ineenstorting van het Romeinse rijk werd Europa herhaaldelijk bestormd door ruitervolken: Hunnen, Moslems, Magyaren, Tartaren en Turken, en zonder twijfel hebben de paarden van deze veroveraars bijgedragen tot de verbetering van de Europese rassen. Ook tijdens de kruistochten werden Arabische paarden in Europa ingevoerd. Zo is bijvoorbeeld de Haflinger (een zéér oud ras) ontstaan, evenals de vermoedelijk op Keltenpaardjes terug te voeren Welsh Mountain Pony. Het beroemdste oude ras van Trakehnen vindt zijn oorsprong in een vermenging van de Schweiken, een klein inlands ras, met oosterse paarden; net als het inheemse Hongaarse paard, waaruit later door kruising met een Arabische hengst, de Shagya zou zijn ontstaan. Maar de belangrijkste bijdrage tot de veredeling van talrijke Europese rassen werd toch geleverd door het Spaanse paard. (Dat op zijn beurt ook alweer is voortgekomen uit een oosters ras). Willem de Veroveraar voerde reeds Spaanse paarden in Engeland in en — naast Spanje — ontwikkelde Engeland zich tot een land van paardenliefhebbers bij uitstek. Door kruising van inheemse warmbloedpaarden met de ingevoerde Spaanse paarden verkreeg men daar verschillende goede warmbloedrassen, zoals de zeer oude Cleveland Bay en de Welsh Cob. Al leent bijvoorbeeld de Welsh Pony zich minder goed voor kruising met andere rassen, toch hebben bepaalde in Engeland voorkomende ponyrassen (waarvan de New Forest wel de bekendste is) ongetwijfeld mede bijgedragen aan het ontstaan van het Ierse trekpaard. Niet alleen in Engeland echter heeft de „Spaanse import" zijn sporen nagelaten. Ook op het vasteland van Europa droeg het Spaanse ras, en wel voornamelijk de Andalusiër, bij tot de veredeling van onder andere het Gelderse paard, een oud ras als de Holsteiner en, meer zijdelings, de Oldenburger.

Last but not least Noord- en Zuid-Amerika. Van de daar door de Spaanse veroveraars ingevoerde paarden, meest Andalusiërs, stammen ten eerste (grotendeels) de legendarische Mustangs af, die in de vorige eeuw in enorme kudden door de vlakten zwierven. Mustang komt dan ook van het Spaanse mestenos, dat „zwervend" of „wild" betekent. De Indianen namen al gauw de rijkunst over, en wel zo goed, dat een Amerikaanse kolonel de Comanches rekende tot „de beste lichte cavalerie ter wereld". Bepaalde stammen legden zich toe óp de paardenfok en een der bekendste paarden is tegenwoordig de Appaloosa, gefokt door de Umatilla- en Nez-Percé-Indianen. De Pinto is een bekend Amerikaans paardentype — hier heten ze bonte paarden — maar, evenals bij de Palomino, de filmster onder de paarden, is hier geen sprake van een ras, maar slechts van een bepaalde kleur. Ook over de pampa's van Argentinië en zuidelijk Brazilië zwierven kudden verwilderde paarden rond en hieruit zijn de Griollo en Braziliaanse Crioulo voortgekomen.

Niet alle Noordamerikaanse paarden zijn afstammelingen van Andalusiërs of Mestenos. Natuurlijk werden in de jonge Amerikaanse koloniën warmbloedpaarden uit Europa geïmporteerd, maar ook hier zorgden Spaanse paarden (gesmokkeld of gestolen) voor verdere veredeling. Het waren weer de Engelsen die uit hun eigen warmbloedpaarden met Andalusiërs hun eerste Quarter Horses fokten. (De naam „Quarter Horse" is ontleend aan de wedrennen op de kwartmijl, een zeer geliefde sport in het oude Virginia). De „vader" van het oudste officiële Amerikaanse paarderas was vermoedelijk zèlf een Quarter Horse.

Afbeeldingen van al deze paarden op de volgende twee bladzijden. Binnenkort een PEP-uitneembare-plaat waarmee je alle voorkomende paarden op naam kunt brengen.

pa

16

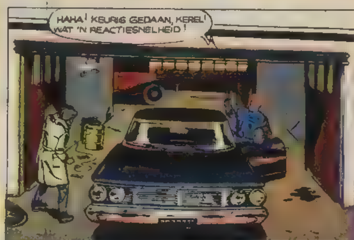
ardenrassen

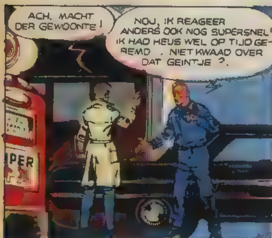
Nog een inheems Amerikaans ras is de Tennessee Walker. Tussen 1689 en 1724 heeft in Engeland een gebeurtenis plaats die een mijlpaal betekent, zo niet een hoogtepunt, in de ontwikkeling van het Paard. Drie oosterse paarden worden ingevoerd: de Arabieren Byerley Turk, Darley Arabian en de Berber Lord Godolphin. Door kruising van deze drie met Engelse warmbloeds ontstaan de eerste Engelse volbloeds. (Volbloed is een letterlijke vertaling van het Arabische woord „kuheilan" dat „zuiver", „puur van bloed" betekent.) Van deze drie paarden stammen ALLE Engelse volbloeds af.
En niet alleen dat. Door kruising met Engelse volbloeds ontstaan edele rassen als de Franse draver (Anglo-Normandiër), de Hannoveraan, de Westfaler, de Poolse volbloed, de Hongaarse Gidrian, de Russische Orlov, het Donpaard (afstammeling van de oude kozakkenpaarden) en de Engelse Hunter, een jachtpaard. Tenslotte de Anglo-Arabier, een kruising van volbloed en Arabier. Van de Anglo-Normandiër stamt het Noniuspaard af. In Noord-Amerika zorgde een volbloed, Janus, voor de veredeling van het Quarter Horse, terwijl Engelse volbloeds ook hebben bijgedragen tot de veredeling van de Amerikaanse Draver en het Amerikaanse Saddle Horse.

1. Hunnen 2. Moslems 3. Magyaren 4. Turken 5. Haflinger 6. Welsh Mountain Pony 7. Trakehnen 8. Shagya 9. Cleveland Bay 10. Welsh Cob 11. Exmoor Pony 12. New Forest Pony 13. Iers trekpaard 14. Gelders paard 15. Holsteiner 16. Oldenburger 17. Mustang 18. Comanche 19. Appaloosa 20. Pinto 21. Palamino 22. Griollo 23. Crioulo 24. Quarter Horse 25. Morgan 26. Tennessee Walker 27. Engelse volbloed 28. Anglo-Normandiër 29. Hannoveraan 30. Westfaler 31. Poolse volbloed 32. Gidrian 33. Orlov 34. Donpaard 35. Hunter 36. Anglo-Arabier 37. Noniuspaard 38. Amerikaanse draver 39. American Saddle Horse.

DOOR TIBET EN A P DUCHATEAU
EEN VALSTRIK

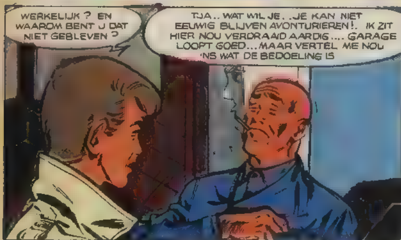

VRROEM!

HAHA! KEURIG GEDAAN, KEREL! WAT 'N REACTIESNELHEID!

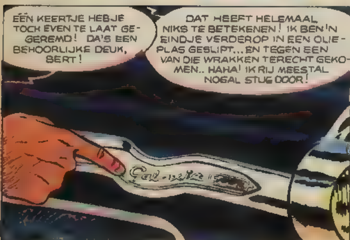

ACH, MACHT DER GEWOONTE!
NOU, IK REAGEER ANDERS OOK NOG SUPERSNEL! IK HAD HEUS WEL OP TIJD GE-REMD . NIET KWAAD OVER DAT GEINTJE ?.

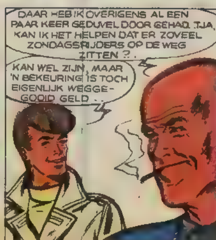

WELNEE, MENEER DRILLO. BOVENDIEN MOET IK ME VERONT-SCHULDIGEN DAT IK ZOMAAR BINNEN VAL!
NOEM ME ALSJE-BLIEFT BERT, ZEG! VOOR M'N VRIENDEN BEN IK BERT! EN WAT KAN IK VOOR JE DOEN? PECH MET JE AUTO?...

NEE... MAAR IK BEN WEL GEKOMEN OM OVER AUTO'S TE PRATEN... IK BEN NAMELIJK JOUR-NALIST EN IK BEN BEZIG 'N SERIE ARTIKELEN OVER....
JOURNALIST? BEN JE JOURNALIST? DAT WAS IK VROEGER OOK! IK BEN OORLOGSCORRESPONDENT GE-WEEST...

WERKELIJK? EN WAAROM BENT U DAT NIET GEBLEVEN?
TJA.. WAT WIL JE.. JE KAN NIET EEUWIG BLIJVEN AVONTURIEREN!. IK ZIT HIER NOU VERDRAAID AARDIG.... GARAGE LOOPT GOED... MAAR VERTEL ME NOU 'NS WAT DE BEDOELING IS

WEL, IK WAS VAN PLAN EEN ENQUÊTE OVER DE VOOR- EN NA-DELEN VAN VERSCHILLEN-DE MERKEN TE HOUDEN EN....
GESNOPEN! NOU, IK KAN JE WEL ZEGGEN DAT IK OVER DIT KARRETJE HIER HEEL TEVREDEN BEN! GOEIE WEGLIGGING.... LEKKER PITTIG. EN WAT DE REMMEN BETREFT

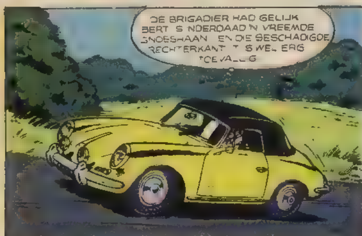

EEN KEERTJE HEBJE TOCH EVEN TE LAAT GE-GEREMD! DA'S EEN BEHOORLIJKE DEUK, BERT!
DAT HEEFT HELEMAAL NIKS TE BETEKENEN! IK BEN 'N EINDJE VERDEROP IN EEN OLIE-PLAS GESLIPT... EN TEGEN EEN VAN DIE WRAKKEN TERECHT GEKO-MEN.. HAHA! IK RIJ MEESTAL NOGAL STUG DOOR!

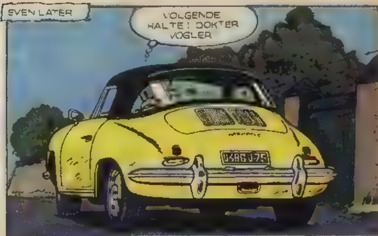

DAAR HEB IK OVERIGENS AL EEN PAAR KEER GEDUVEL DOOR GEHAD. TJA, KAN IK HET HELPEN DAT ER ZOVEEL ZONDAGSRIJDERS OP DE WEG ZITTEN?.
KAN WEL ZIJN, MAAR 'N BEKEURING IS TOCH EIGENLIJK WEGGE-GOOID GELD...

GELIJK HEB JE .. MAAR HIERVOOR KUNNEN ZE ME IN ELK GEVAL GEEN BEKEU-RING GEVEN! HA-HA-HA!
NEE, DAT ZAL WEL NIET... NOU, BERT, BE-DANKT VOOR DE INLICHTINGEN... EN TOT ZIENS, HÉ!
19

VOOR RIK RINGERS

Rik is op zoek naar de onbekende die met een Ford Galaxie het achterneefje van commissaris Baardemakers aanreed. In de garage van de eerste verdachte, Bert Drille...

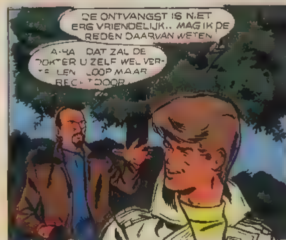

WORDT VERVOLGD

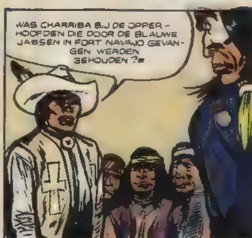
luitenant
BLUEBERRY

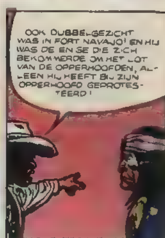

OP WEG N

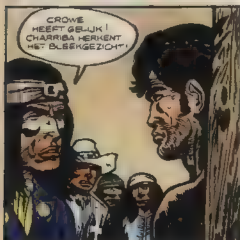
Op het laatste ogenblik arriveert de gezochte Crowe in het

*ZE STORM OVER 'T WESTEN

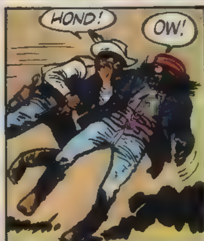

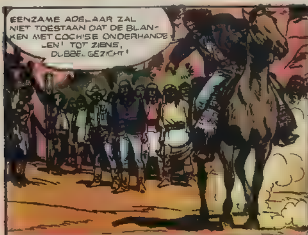
NAAR COCHISE

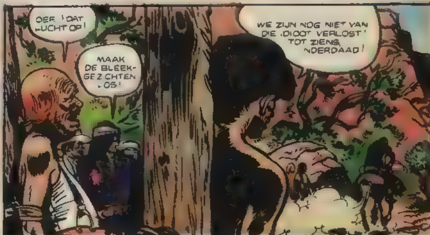

TEKST: CHARLIER

TEKENINGEN GIRAUD

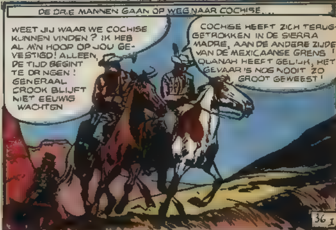
kamp van Charriba. Na veel over en weer gepraat laat Charriba Jim en „Kopernek" gaan . . .

WORDT VERVOLGD

DOOR TIM MARAN

HET HERT

ILLUSTRATIE VAN KHING

Het bergdal lag omsloten door zware heuvelkammen, die het oerbos torsten. Ravijnen vouwden er hun paarse schaduw doorheen. Op de hellingen lagen verstrooid de maisvelden van de Toradja's. Primitieve omheiningen beschermden ze tegen de dieren van het bos.

Door het dal wrong zich de schuimende bergstroom. Hij spatte over grote rolstenen. In het doorvallende zonlicht flonkerde zijn bedding van verpulverd bergkristal. De ijsvogel wervelde als een draaiende spoel van glanzende zijde laag over de stroom. Zijn kreet ratelde door het dal.

Het dorp stond aan de bergstroom: zestien paalhuisjes met kleine tuintjes ervoor, waar de Spaanse peper in geurde. Door de rieten daken zeefde blauwe houtrook, die hoog en roerloos in de windstille hemel hing. Naakte kindertjes rolden in het warme zand, zij gaven hun speelgoedbootjes, uit bananeblad gevouwen, aan de wilde bergstroom mee. Hun stemmetjes waren ijle, blijde libellen in de zon.

Mijn dienstwoning stond tegenover het dorp, op de andere oever van de bergstroom, daar waar het pad was dat uit de bergen kwam en naar de bergen ging. Het was een klein, houten huis op palen en sober ingericht. Maar het was een goed huis om er na het werk in thuis te komen.

Het paard Angin droeg mij door de kille, grijze ochtendschemer, waarin driftig de boshaantjes kraaiden, naar mijn werk, en bij zonsondergang, wanneer het eerste cicadengezwir uit het oerbos aanzwol, weer terug naar huis. Hij was een groot, sterk paard met het hart van een vriend. Ook was de hond Omar altijd bij ons. Hij schoot achter hagedissen en grondduiven aan en snapte naar de citroengele rotsvlindertjes, die voor de hoeven van het paard opspatten zonder dat ze ooit bezeerd werden. Hij was een kleine, lelijke hond, maar een grote druktemaker. Zijn uitgelaten blaf sprong brutaal tussen de muren van 't oerbos.

Toen kwam op een dag de jager Laséh op mij toe. Hij droeg een hertekalfje in de armen. Hij lachte vrolijk omdat het zo trappelde. „Hier," zei de jager Laséh. „Ik ving hem in het bos."

Ik zette grote ogen op. „Wat een heerlijk geschenk, Laséh!' 'riep ik uit. De hond Omar danste en blafte opgewonden. In de ogen van het hertje vlamde de angst, het blaatte jammerlijk. Ik bond hem vast bij de stal en riep streng de hond Omar terug. Hij gehoorzaamde gekrenkt, want hij beschouwde het geschenk als ook voor hem. De paardejongen bracht het hertje water en fris gesneden gras. Daarna lieten we het alleen met het paard Angin, dat een wijs, geduldig paard was.

Na een week konden wij het hertekalf laten loslopen. Het had alle vrees afgelegd en liet zich door iedereen aanhalen. Alleen proestte het afkeurend als de hond Omar het uitbundig in de snoet likte. Dan sprong hij weg door het hoge gras. Vrolijk blaffend zette de hond Omar hem na en zij speelden en stoeiden alsof het nooit anders was geweest. Ofschoon het hertje vrij was om te gaan en te staan waar het wilde, liep het niet weg. Het dal was zijn speeldomein. Als ik van mijn werk kwam thuisgereden, snelde hij toe om mij welkom te heten. Driftig duwde hij zijn neus in mijn handholte om het zilt van mijn zweet te lekken. Ik noemde hem Roesa, want dat is de naam die de Toradja aan het hert heeft gegeven. Het hertje groeide als kool. Hij verloor zijn nestdons met de dauwachtige kleur, over zijn huid kwam een roodbruine gloed. Later wiesen op zijn kop de knobbels van het uitbottende gewei. Driftig schuurde hij er de jeukende huid af. Wanneer hij met de hond Omar stoeide, stootte hij dreigend naar hem. Maar nooit verloren zijn amberkleurige ogen de vriendelijke glans van het dier dat geleerd heeft te leven in een wereld waarin hem geen gevaar bedreigt. De hond Omar blafte uitgelaten. Mijn hert Roesa was een spiesbok in de volle schoonheid en kracht van zijn jeugd, toen de wildernis hem terugriep. Met de laatste regens van de namoeson kwam de bronsttijd over de wildernis. Een onzegbare onrust trilde in de hemel. Boven de schuimende bergstroom sprongen, flitsend in het waterige zonlicht, grote, krachtige vissen op. In de bloedrode zonsondergang weergalmden de ravijnen van het opgewonden georgel van argusfazanten. De nachten werden bespookt door het woeste geschreeuw van vechtende everzwijnen en door het uitdagende gebrul van herten.

Op een nacht schrok ik wakker. Onder mijn raam, waar hij altijd sliep, was het hert Roesa opgesprongen. Wild en snerpend zoog hij de vochtige, zware nachtlucht in. Dwars door het miriadenstemmige gezwir der boscicaden hoorde ik in de verte herten schreeuwen. De nagels van de hond Omar tikten over de houten vloer. Hij snoof onderdrukt jankend aan de blinden van het raam. En ook ik riep, zacht maar dringend: „Roesa......!"

Maar toen de ochtend grijs en koud tussen de blinden sijpelde en de wildernis zweeg, was het hert Roesa verdwenen. Zijn spoor voerde door het hoge, zilverbedauwde gras hellingopwaarts. Daar doemde achter witte mistflarden de donkere muur van het oerbos op. Al mijn geroep om het hert Roesa sloeg erop kapot. Er kwam geen antwoord. Ik klom in het zadel van het paard Angin en reed heen. Ik was erg verdrietig.

Drie dagen later kwam het hert Roesa terug. Die ochtend hoorde ik mijn paardejongen blij-verrast roepen: „Ay, het hert Roesa! Daar is hij weer!" Tegelijkertijd begon de hond Omar als een dolle te blaffen. Zijn geblaf stoof de heuvelhelling op. Ik ging naar buiten en zag het hert op de heuvelkam afdalen, met lange schreden en hoog opgeheven kop. De hond Omar danste om hem heen.

Daarna verdween het hert Roesa geregeld. Maar hij kwam altijd terug. Om zijn neus in mijn handholte te duwen en te stoeien met de hond Omar.

Tot in de verre omtrek ruimden de Toradja's hun hertestrikken op. Door de bloedrode zonsondergang kwam ik naar huis gereden. Ik weet nog dat de hemel vol bergzwaluwen was, die rank en weergaloos hun ballet van de avond dansten. Toen zag ik vanuit de verte hen op mijn kleine veranda zitten: de bestuursambtenaar en zijn jonge, blonde vrouw. Ik was zó lang alleen geweest — dolgelukkig hief ik mijn arm op. „Dáág! Zijn jullie daar weer eens?" Lachend kwamen zij het trapje van de veranda af om mij te begroeten. „Jullie blijven toch een paar dagen?" vroeg ik verlangend.

„Ja," knikte de man. „Ik ben op tournee en kan er wel een dag of wat uit trekken." Zijn jonge vrouw pakte mij bij de arm. „En ik zal jou eens fijn verwennen," zei ze. Zij had glanzende ogen. „Morgen trakteer ik je op wildbout in wijnsaus, volgens recept van mijn grootmoeder!" Zij kende geen geduld, zij trok mij mee. Lachend volgde haar man ons. Wij gingen naar de bijgebouwen. Er brandde alleen één olielampje. Ik zag niemand van mijn bedienden. Ook in het dorp, aan de overkant van de bergstroom, zag ik geen mens. Geen kind zelfs speelde meer buiten. Het was alsof het dorp zijn gezicht in de handen had geborgen en niet wilde kijken. „Dáár!" zei de stralende, jonge vrouw triomfantelijk.

Ik zag hem in het onzekere, gele licht van het lampje hangen. Aan de achterpoten opgebonden aan een dwarsbalk. Alle schoonheid van de wildernis was uit hem verdwenen. De grote, amberkleurige ogen puilden uit de kassen. „Ik liep naar de badkamer," vertelde het vrouwtje trots, „en toen zag ik hem ginds over de heuvelkam lopen. Ik haalde het geweer. Was het geen pràchtig schot, van hier af?"

„Het is het hert Roesa," zei ik.

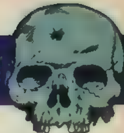
Zij begrepen mij niet.

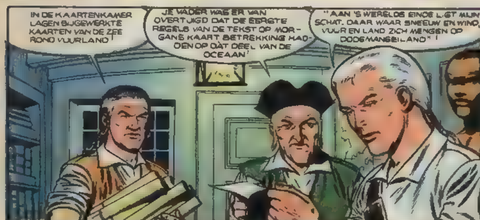
Ik heb nooit meer een hert gehad. ■

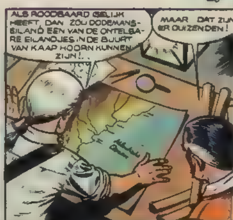
EEN AVONTUUR VAN:

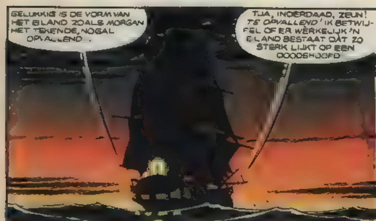
ROODBAARD

DOOR J.M.CHARLIER EN V.HUBINON

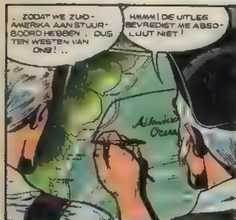

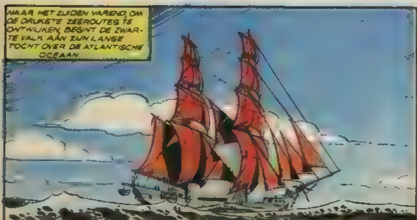

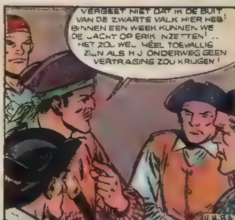
DODEMANSEILAND

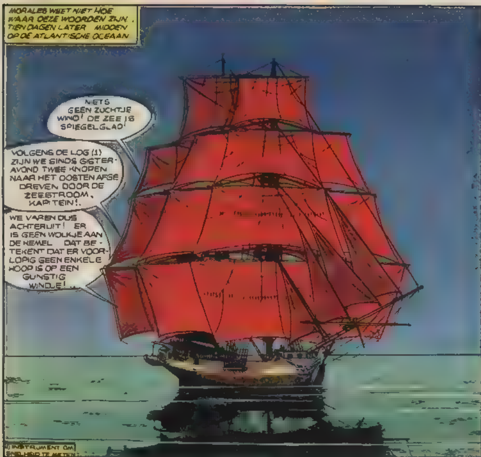

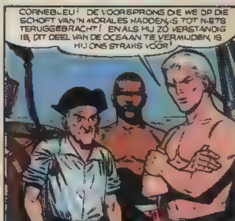

WORDT VERVOLGD

DE JACHT OP HET

DOOR E.P. JACOBS

Dit avontuur van Blake en Mortimer spoedt ten einde. Olrik weet te ontsnappen aan

PRADIER GEEFT HET BEVEL HET VUREN TE STAKEN..

PRADIER SPRINGT ACHTER DE DEKKING VAN EEN BOOM VLAKBIJ HET GEBOUWTJE

MAAR HET BLIJFT DOODSTIL IN HET HUISJE! PRADIER BESLUIT DAAROM.

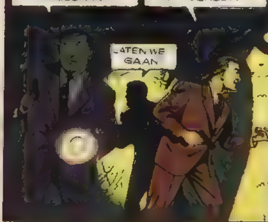

DE DEUR BEZWIJKT MAKKELIJK MAAR.

VERDRAAID, EEN PUT! HIJ IS GEVLUCHT

EVEN LATER ZIJN DE MANNEN IN DE RIOLEN. . .

OP DAT MOMENT ROEPT EEN AGENT VAN BOVEN

EEN KWARTIERTJE LATER ...

HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN

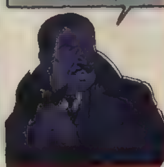
BLAKE EN MORTIMER

de mannen van Pradier en zijn achtervolgers Blake en Mortimer. Maar zijn mannetjes zijn gesnapt, en wat Olrik nog niet weet . . .

ALHOEWEL COMMISSARIS PRADIER ALLE BELANGRIJKE WEGEN, VLIEGVELDEN, HAVENS EN GRENZEN LAAT BEWAKEN, WEET OLRIK TOCH DOOR DE MAZEN VAN HET NET TE GLIPPEN.. LANGS ALLERLEI OMWEGEN WEET HIJ EEN VAN ZIJN GEHEIME SCHUILPLAATSEN TE BEREIKEN WAAR EEN AUTO GEREED STAAT

LUISTERAARS, WE MAKEN U EROP ATTENT DAT VANAVOND EEN EXTRA TELEVISIEPROGRAMMA ZAL WORDEN UITGEZONDEN OVER DE DIEFSTAL VAN HET HALSSNOER VAN DE KONINGIN!

HA HA HA DAT MAG IK NIET MISSEN

TOCH MOET U NIET DENKEN DAT ONS ONDERZOEK NIETS OPGELEVERD HEEFT.. TEN EERSTE HEBBEN WE DE HANDLANGERS VAN OLRIK ALLEN KUNNEN ARRESTEREN IN HET VROEGERE HOOFDKWARTIER VAN HET VERZET IN DE CATACOMBEN ONDER PARIJS. OVER HET TWEEDE EN BELANGRIJKSTE SUCCES ZAL DE HEER MORTIMER, DIE ZO'N BELANGRIJK AANDEEL HAD IN DEZE ZAAK, U VERTELLEN

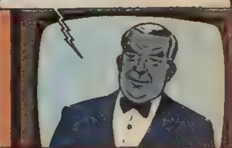
DE OPSCHEPPER!

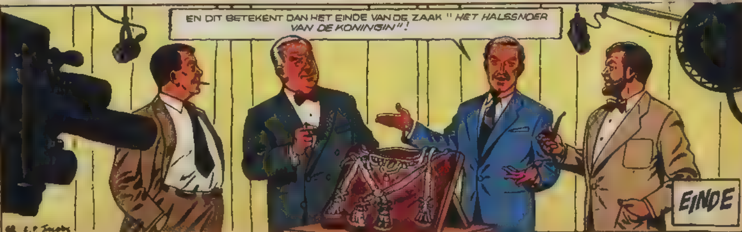

Twiggy — hier alvast in 't lang — gaat trouwen met haar manager Justin de Neuville, tien jaar ouder.

Peter O'Toole en Petula Clark gaan in één film optreden. Dat zal een kasmagneet worden. „Het wordt héél romantisch," aldus Petula, „met bloemetjes en vogeltjes en violen."

Het is alweer een tijdje geleden, maar prinses Margareth — juist, van Tony — heeft een gedeelte van haar vakantie in la bella Italia doorgebracht. Natuurlijk bekeken zij en Tony de scheve toren van Pisa. En ze hebben wat gelachen. Want die toren staat helemaal scheef en toen Tony een plaatje wilde maken, vroeg hij aan Margareth of ze ook even scheef wilde gaan staan om de zaak weer recht te zetten. En toen deed ze dat en toen viel natuurlijk haar hoed van heur haar en lagen natuurlijk al die blommen van die hoed op de grond. Best leuk, vakantie!

Samenstelling:

SINGING IN THE RAIN

Sylvie Fennec speelt een hoofdrol in de film die Godard over de Rolling Stones gaat maken...

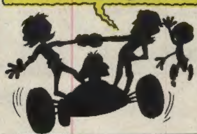
Maar Mick Jagger zelf gaat ook filmen. De opnamen zijn in juli al begonnen. Het werk heet „Performance". Deze prent heeft niets te maken met die film.

We lieten al eens een waterverf-mini zien uit Engeland. Maar dit is ook een aardige. Achteruitkijkspiegel, periscoop en spatlappen zijn aanwezig

The Shoes schijnen een voorliefde te ontwikkelen voor vervoer door met benzine gestookte middelen. Een benzinemaatschappij heeft een affiche met de hele beste Nederlandse beatgroep uitgegeven. En er komen meer van dit soort posters.

WARREN BEATTY, die hevig schietend de rol van de bandiet Clyde speelde in de film „Gangsterstory" ofte wel Bonny and Clyde, heeft zich uitgesproken voor een wet op de controle van wapenen in de V.S. „Ik nodig alle Amerikanen uit naar het Congres te schrijven en deze momenteel beslist onmisbare wet te eisen..." sprak hij. Het is Warrens vaste overtuiging dat al dat geweld in bioscopen en op tv-schermen geweld uitlokt.

Henk Albers

LUCKY LUKE

Waldo Badmington junior went al aardig in het wildewesten. Ook Jasper weet zich aan te passen, totdat er een gebeurtenis plaatsgrijpt die de maat doet overlopen...

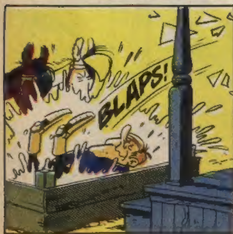

TENDERFOOT

door Morris en Goscinny

LUCKY LUKE TENDERFOOT

WORDT VERVOLGD